

AM.

αιρού,
όχι ή

πρός, που ήταν από το Παλιόξάρι της Δωρίδος, δεν είχε στην Αθήνα συγγενείς. Εξομολογήθηκε ή νύφη, παλαιά και χειμωνιάτικη ζεστή και μαυρομάτα. Λίγο περασμένη στα χρόνια, αλλά μεστή και γελαστή μπιρμπιλομάτα. «Η παλιά κότα έχει το ζουμί.» Βαστούσε και στο χέρι της ένα μεγάλο μάλιστα με λουλούδια άσπρα — ψεύτικα ή αληθινά—που έμοιαζε σαν κουνουπίδι! Δίπλα της στάθηκε καρμωτός και ντροπαλός και γελαστός, κι' επίσημος μάλιστα κι' ευτυχής ο κύριος Απόστολος, άγνωστός, μέσα στα γαμπριάνικα του. Φρεσκοξυρισμένος κι' αυτός, τσιγκέλι το μoustάκι του και χωρίστρα γυαλιστερή, στρωτή και καλοσσομένη.

— Μαρέ νύφη! είπαν για μία στιγμή οι καλεσμένοι και τη κύταζαν καλά. Θά τον χορέψει τον Απόστολο! Ός τόσο όμως, μπράβο του που τη βρήκε!

Και την κύταζαν πιο καλά.
Μά όταν άρχισαν οι πατάδες του γάμου το μυστήριο, όλοι οι καλεσμένοι, ένας-ένας, πατώντας στα νύχια των ποδιών τους, φεύγαν από την εκκλησία.

Και όταν τελείωσε ο παπάς το μυστήριο, στην εκκλησία δεν είχε απομείνει παρά μονάχα η νύφη κι' ο γαμπρός, οι δυο θείοι, ο κομπάρσος κι' ο καντινιέρης!

Και όταν βγήκαν από την εκκλησία, ψυχή απ' έξω. Κι' όταν πήγαν στο ξενοδοχείο, που τους περίμενε όλος ένα τραπέζι άπέραντο, για να χορέψει όλη η πελατεία, δεν ήταν κι' εκεί κανείς, κανείς! Μά κανένας απόλυτος!...

— Τι μυστήριο εινε αυτό! σκέφτηκε ο Απόστολος, αλλά δεν ελπε τίποτε στη νύφη.

Την άλλη μέρα άνοιξε το μαγαζί και πάλι.
Μέσα στην κουζίνα βράζανε τα πιο λειοδύα και έλκετά φαγητά. Ο «Δούναβις», ο «Νείλος», ο «Βόλγας» και ο «Πηνειός» έτοιμοι στη σειρά ν' άνοιξουν τους κρουνοί τους. Άλλά πελάτες δεν φαινόταν κανείς. Και απ' την παλιά, τη στερωμένη πελατεία, κανένας, κανένας! Διό κοροτσέληδες πέρασαν, καθήσαν να φάνε, λεφάσανε να τραπεζομάνηλα με το κρασί και φύγαν.

— Τέτοιον πελάτες να μου λείπουν! σκέφτηκε ο Απόστολος.

Πέρασαν δυο, πέρασαν τρεις, πέρασαν δέκα, είκοσι μέρες, ένας μήνας, δυο, τρεις και κανένας να πατήσει πελάτη στο μαγαζί. Άδίκως έθροναίστηκε η νύφη στο γαστρίο, για να κρατήσει τους λογαριασμούς κι' άδίκως ο κύριος Απόστολος έδιώλενε στην άγορά τα πιο καλά τα κρέατα και τα πλέον φρέσκα ψάρια κι' άδίκως έτσιγάριζε μπαχαρικά, για να μυρίζουν και να τρέξουν οι παλιού του οι πελάτες.

Άνθρωπος δεν πατούσε, ψυχή δεν φαινόταν πειρά.

Όπου ελθε κι' άποείδε ο Απόστολος κι' έλκεσε το «Μαγειρείον». Τάβλι κι' έφημερίδα πελά στον καφερέ και μετρημένες ή δεκάρες. Συλλογίζονταν, αναρωτιόνταν, διηγόταν σ' άλλους του καφερέ νέους φίλους το παράξενο αυτό, αλλά κανένας δεν μπορούσε να το εξηγήσει. Το μυστήριο έμενε πάντοτε μυστήριο!...

Όπου μία μέρα, ένα πρωί, εκεί που πήγαινε στον καφερέ, να και βλέπει έναν, απ' τους πεληρούς του τους πελάτες, να περνά.

— Κύριε Γιώργη!

— Βρέ, καλώς τον κύριε Απόστολε!

— Βρέ, τί γίνεται, βρέ Χριστιανέ! Πώς χαθήκατε!... Πώς δέ σας ξανάειδα!... Τι μυστήριο εινε αυτό με σας!...

— Έκεινος λιγάκι σαν να κόμπιασε.

Ούτε στο γάμο, ούτε στη χαρά, ούτε σας κάλεσα σας είδα! Χαθήκατε από την εκκλησία! Τρόπος ήταν αυτός! Διαγωγή ήταν αυτή! Τι σας έκαμα, μικρή παιδιά!

— Τιποτα κύριε Απόστολε!

— Τότε το λοιπόν, γιατί!

— Ξέρεις, κύριε Απόστολε, ο γάμος...

— Τι έχει να κάνει ο γάμος! Άλλωστε, σεις δεν επιμένετε να παντρευτώ!

— Δεν σου λέω, έμεις αλλά...

— Άλλά; Τι Άλλά;

— Νά ή νύφη. Δεν εινε ή χήρα του μακαριτή του ράφτη του κύριου Δημητρίου.

— Ναι. Έ... και με τούτο, τι;

— Νά, ήμεις χρεωτούσαμε όλοι στον κύριε Δημήτρη ραφτικά. Και κάναμε όλοκληρο κύκλο, για να μην περάσουμε από το μαγαζί του, και μάλιστα είστε αυτός, είτε ή γυναίκα του, για να χρεωτούμε. Έτσι στον κύκλο αυτόν που κάναμε, πέσαμε στο μαγαζί σου και γίναμε πελάτες σου. Και κεί, που νομίζαμε πως είχαμε γλυτώσει και από αυτόν που μας κυνηγούσε περισσότερο, μας την έφερες μέσα στο μαγαζί σου, για να πέφτουμε στα χέρια της δυο φορές την ήμερα μάλιστα. Πώς δέ ξαναφθόμει πειρά!... Είπαμε κύριε Απόστολε να παντρευθείς, μά όχι πάλι έτσι!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Όσοι ζητούν από τα δικαστήρια να τους δοθεί διαζύγιο, προβάλλουν—όπως ξέρετε—πολλούς και διαφορετικούς λόγους.

— Η έμφυρητικότητα όμως των γυναικών σ' αυτή τη περίπτωση δεν έχει όρια.

— Το σχετικό ρεκόρ το κατέχει μία γυναίκα από την Νέα Υόρκη ή όποια, για να της δοθεί το διαζύγιο, ανέφερε στην άγωγή της κατά του συζύγου της, 61 άφορμές!

— Η άγωγή της άμερικανίδος αυτής, άπελείετο από 140 δακτυλογραφημένες σελίδες!...

— Στην πόλη Χόντον της Νοτίου Μοραβίας, χάρις στις μέλισσες έπετεύχθη ή ανακάλυψη και ή συλλήψεις τριών διαφρονητών.

— Η διάρρηξης έγινε στην κατοικία ενός σταθμάρχου, κι' οι τρεις θρασείς λοποδότης άπεσχόσαν τα κλοπιμαία μέσα σε τρία σακιά.

— Ένας όμως απ' αυτούς, διασχίζοντας τον κήπο του σπιτιού του σταθμάρχου έπεσε άπάνω σε μία κυψέλη! Η μέλισσα άναστατώθηκε τότε, άωρησαν κατά των τριών κλεπτιών και τους κέντρισαν άγρίως στο πρόσωπο.

— Την άλλη μέρα ή άστυνομία, δίχως να κοπιήσει και πολύ, ήρθε στην πόλη άναζητώντας της πόλεως και συνέλαβε τους τρεις διάρρηκτες, των οποίων τα πρόσωπα ήσαν πρισμένα από τή κεντρίσματος!

— Όπως έμεις ονομάζουμε τους στρατιώτες—Γιάννηδες, έτσι κι' οι Άγγλοι λένε τους δικούς τους χαϊδευτικά «Τόμ».

— Το παρατσούκλι αυτό προήλθε από το σήμα του έργοστασίου, το όποιον πρώτο προμήθευε στρατιωτικούς μανδύες στον Άγγλικό στρατό.

— Τους στρατιώτες έξ άλλου του μεγάλου πολέμου, τους έλεγαν «πουαλύ», που σημαίνει τριχοτάς, γιατί άφηναν τα μoustάκια τους και τα γένια τους, όχι μόνον γιατί δεν τους έμενε καιρός να ξυριστούν, αλλά και γιατί ήθελαν να έχουν έτσι πιο άρρενωπο ήθος.

— Κατά τα πρώτα χρόνια της Ρωμαϊκής Δημοκρατίας, τα φιλά ήσαν άπληρορμένα στο ρωμαϊκό Κράτος.

— Ο γεροιστάσης Κάτιος έλασε τη γεροιστάσιχη του έδρα έπειδή τόλμησε να φιλήσει τη γυναίκα του μπρος στα παιδιά του!

— Ένας άγγλος ευγενής έχει στη κατοχή του ένα δαχτυλίδι, που έχει επάνω δεμένο, αντί πολυτίμου λίθου, ένα δόντι ανθρώπου!

— Το δόντι αυτό άνηκε στον διάσημο άστρονόμο Ισαάκ Νέβτον, το άγόρασε δέ ο κάτοχός του, σε μία δημοπρασία ιστορικών άντικειμένων που έγινε το 1866 στο Λονδίνο.

— Τον μεγαλύτερο αριθμό ειδώλων τον έχουν ή Ινδίες, στις οποίες τα είδωλα υπερβαίνουν τα 333.000.000!

— Η ειδωλολατρεία εινε επίσης πολύ διαδεδομένη στην Κίνα, και στην Ιαπωνία, όπου υπάρχουν αναρίθμητα είδωλα.

— Σε μερικές παγίδες ίδιως υπάρχουν τόσα πολλά είδωλα, ώστε οι πιστοί δεν εισέρχονται μέσα για να προσευχθούν, γιατί άπλοσάτα δεν έπαρχει χώρος!

— Τέλος—κι' αυτό ασφαλώς θα σας ξαφνιάσει—τά περισσότερα και όραιότερα είδωλα κατασκευάζονται στη... Λιθουανία!

— Όταν ή διάσημος άγγλίσ ήθοποιός μίς Ντάκντ βρισκόταν τελευταίως με τον θίασό της στην Αυστραλία, είχε το άτυχμα να δαγκωθεί από ένα δηλητηριώδες φείδι κι' έπειτ' από λίγες ώρες να πεθάνη, δίχως οι γιατροί προλάβουν να της κάνουν τον σχετικό όργω.

— Τα μόνα λόγια που μπόρεσε να προσφέρει ή καλλιτέχνης, λίγες στιγμές πριν πεθάνη, ήταν: «Θέλω να με θάψουν στα χώματα της πατρίδος μου.»

— Η έπιθυμία της αυτή πραγματοποιήθηκε κατά τον έξής περίεργο τρόπο:

— Τηλεγραφικώς έναυλώθηκε ένα άεροπλάνο απ' το Λονδίνο, το όποιον άνεχώρησε γεμάτο με χάρμα από την πατρίδα της καλλιτέχνης...

— Με το χάρμα αυτό έκαλύφθη ο τάφος της Ντάκντ.

— Τα διάφορα έντομα που βομβίζουν όταν λετούν, παράγουν το βουητό αυτό συνεπεία των ήχητικών μεμβρανών που έχουν στο σώμα τους.

— Αυτές ή λεπτές μεμβράνες στις άκρίδες βρίσκονται στη βάση των ποδιών τους και μουίζουν στο σχήμα σαν άρπες!

— Σ' ένα άπομακρυσμένο χωριό της Μογγολίας, μία παγίδα έχει χτιστή... με τα πτώματα των ένοργιτων της, όχτιω γενών!

— Κάθε φορά δηλαδή που πέθαινε κι' από ένας κάτοικος του χωριού προχωρούσε και το χτίσιμο της παγίδας. Έτσι σήμερα ή παγίδα αυτή έχει μέσα στους τοίχους της 5.000 νεκρούς!

